

ทัศนจักรทางปัญญา

หลวงพ่อชา สุภทัตโท

พากันตั้งใจฟังโอวาท ซึ่งคณะแสงวงบุญทั้งหลายที่มาวัดป่า
พงนี้ก็หลายรอบแล้ว แต่ว่าไอ้คนที่เคยมาแล้วก็มี ที่ยังไม่เคยมา
ก็มี วันนี้ก็คงเป็นเช่นนั้นเหมือนกัน การทัศนศึกษาหรือทัศนจักร
การทัศนจักร การทัศนศึกษา อันนี้ชื่อว่าเราสร้างให้มันเกิด
ประโยชน์ตน ประโยชน์คนอื่น สมัยก่อนชาวกรุงกับภาคอีสานนี้
ไม่มีหวังที่จะพบกัน เพราะทางคมนาคมก็ลำบาก ทุกวันนี้รู้สึก
ว่าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ผู้มีกำลังปัญญามีศรัทธา ชักชวน
ญาติพี่น้องขึ้นมาภาคอีสานนี้ ซึ่งก็ถือว่าภาคอีสานนี้เป็นสถานที่
แห้งแล้วเป็นต้น แต่ว่าเวลานี้ก็พอจะอยู่ได้ แต่บางคนชาว
กรุงเทพฯ ไม่อยากกลับบ้านก็มี มันเป็นบางแห่ง อย่างนี้แหละที่
เรียกว่า เค้มาแล้วว่ามันเป็นอย่างนั้น ว่ามันเป็นอย่างนี้ ถ้าเราได้อิน
เราก็เชื่อซะว่ามันเป็นอย่างนั้นจริงๆ อันนั้นมันก็ไม่ใช่เป็น
ของแน่นอน ถ้าเราไปได้เดินมาทัศนจักร ทัศนศึกษาด้วยตนเอง
อย่างนี้แล้วเป็นต้น ก็จะมีใจที่รู้ว่าสถานที่นี้ หรือภาคอีสานนี้มัน

เป็นอย่างไร ปัญหาที่จะสงสัยในอันนี้มันก็หมดไปแล้ว เพราะเรา
มาเห็นด้วยเองตัวเอง

ธรรมะนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น คนพูดก็ดี ท่านอาจารย์เล่าให้ฟัง
เทศน์ให้ฟังก็ดีเป็นต้น แต่ก็เข้าใจ แต่ยังไม่ถึง เข้าไม่ถึง เข้าไป
อยู่ แต่ยังไม่ถึง อันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น ถ้าเราฟังธรรมเองด้วย
การที่คนอื่นเล่าให้ฟังให้โอวาท อย่างปัจจุบันเดี๋ยวนี้เป็นต้นก็
เข้าใจเหมือนกัน แต่ว่ามันเข้าใจไม่ถึง มันเข้าใจไม่ถึง เข้าไป
เฉยๆแต่ว่ามันไม่ถึง ถ้าเราเอาไปพิจารณาปฏิบัติตามความรู้
ความเห็นของเราที่ได้จำมานั้น ก็เรียกว่ามีปัญญาเกิดขึ้น **สุตมย**
ปัญญา ปัญญาเกิดจากการฟัง อันนี้เป็นหลักอันหนึ่ง ฟังแล้วไป
คิดพิจารณาขยายออกให้มันกว้าง และรวมเข้าให้มันน้อย
แล้วขยายออกให้มันใหญ่อย่างนี้เป็นต้น เรียกว่าเราเอาไปคิด
นั้นก็เกิดปัญญาขึ้นอีกแขนงหนึ่ง เป็น**สุตมยปัญญา จินตมย**
ปัญญา อันนี้เป็นโลกีย์วิสัย

โลกุตระปัญญานั้นคือปัญญาเกิดจากการปฏิบัติ เกิดจาก
การรู้เอง เกิดจากการเห็นเอง อย่างญาติโยมมาถึงวัดป่าพงวันนี้

ก่อนๆก็ได้ยินเหมือนกัน เขาเล่าให้ฟัง ก็รู้จักอยู่แต่ไม่รู้ไม่ถึง
วันนี้ได้มาด้วยตนเองถึงวัดป่าพง ได้ฟังโอวาทที่อาตมาให้อโอวาท
นี้ เรียกว่ามารู้เห็นเองที่วัด และมารู้ตัวอาตมาที่วัดนี้และได้ฟัง
ธรรมะด้วยตนเอง ปัญหาที่จะเกิดขึ้นว่าวัดป่าพงนั้นไกลเท่าไร
เป็นอย่างไร ท่านอาจารย์เป็นอย่างไร รูปร่างสังฆฐาน วรรณะ
เป็นยังไง ปัญหาเหล่านี้คงจะหมดแล้ววันนี้ หลังจากญาติโยม
ทั้งหลายซึ่งได้มาเห็นด้วยตนเอง

อันใดก็อันนั้นก็เหมือนกันฉันนั้น ใ้อัธรรมะซึ่งเป็นของพระผู้
มีพระภาคท่านประกาศไว้ฉันเรียกว่ามันเป็นธรรมะ อันนี้ก็
เหมือนกัน ถ้าเราฟังธรรมะ แล้วก็รู้ธรรมะ แล้วก็ปฏิบัติธรรมะ
แล้วก็เห็นธรรมะ เพียงเท่านั้นยังไม่พอ รู้ธรรม เห็นธรรม ยังไม่พอ
จะปฏิบัติต่อไปอีกว่าจนกว่าตัวเราเป็นธรรม ให้จิตใจเรามันเป็น
ธรรม รู้ธรรมก็ไม่เอา เห็นธรรมก็ไม่เอา ปฏิบัติธรรมก็ไม่เอา เป็น
ต้น จะต้องเห็นธรรม จะต้องเป็นธรรม พุตก็เป็นธรรม การนึกคิด
เป็นธรรม อะไรมันเป็นธรรมไปทั้งนั้น ถ้าหากว่าเราเป็นเช่นนั้น
ปัญหาที่เราจะทัศนจักรใ้อัข้างนอกนั้นมันก็หมดไป แต่ว่าสิ่ง

ทั้งหลายเหล่านี้มันเกิดแก่การรู้ การเห็น การเป็น การเดินมา
ทัศนจักรเห็นนั่นแหละ อันนี้เป็นตัวอย่าง

ฉะนั้นการปฏิบัตินี้จึงเป็นของที่สำคัญ มันก็เปรียบกันกับ
ที่ว่าเราไหว้พระพุทธ ไหว้พระธรรม พระสงฆ์ ก็เพราะเรานับถือ
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แต่ความเป็นจริงเราก็ไหว้ไปอย่าง
นั้นก็มี ว่าพระพุทธรูปมันเป็นยังไงเราก็ไม่รู้จัก ได้ยินข่าวบอกพระ
พุทธท่านดี ท่านเลิศประเสริฐ ก็กราบท่าน พระธรรมนั้นท่านดี
เลิศประเสริฐ ก็กราบท่าน พระสงฆ์นั้นท่านประพฤติปฏิบัติดี
ปฏิบัติชอบ เลื่อมใสก็กราบอย่างนี้ แต่ไม่รู้ว่าพระพุทธเจ้าเป็น
ยังไง พระธรรมนั้นเป็นอย่างไร พระสงฆ์นั้นเป็นอย่างไร หารู้ไม่
เพราะยังไม่เข้าใจ เพราะขาดการปฏิบัตินั่นเอง หรือเราจะคิดไป
ว่าสมัยนี้ถ้าเราเกิดพร้อมพระพุทธเจ้า เราคงจะเห็นธรรมะง่าย
ขึ้น บัดนี้ท่านนิพพานไปแล้วนานเสีย มันหายไปแล้ว เราถึงเกิด
มาพบแต่คำสอนของท่าน ถ้าหากว่าพระพุทธองค์ยังอยู่ ฉันทก็จะ
บวชเหมือนกันแหละ ใครก็จะบวชเหมือนกันแหละ...เปล่า ไม่
เป็นเช่นนั้น

พระพุทธเจ้าท่านยังไม่นิพพาน พระพุทธเจ้าท่านยังไม่ตาย
พระพุทธเจ้ายังมีอยู่ และทรงพระกรุณาที่จะพยายามโปรดสัตว์
ทั้งหลายอยู่ตลอดเวลา แต่เราไม่ค่อยจะรู้เรื่องกัน เป็นต้น เพราะ
อะไร เพราะเราไม่เข้าใจในธรรมะ ธรรมะคำสั่งสอนของ
พระพุทธเจ้านี้แหละ ที่มันมีอยู่ ธรรมะนี้เป็นของมีอยู่ตั้งแต่ไหน
แต่ไรมา พระพุทธเจ้าจะรู้ก็มีอยู่ พระพุทธเจ้าไม่รู้อันนี้ก็มีอยู่
พระพุทธเจ้าจะเกิดอันนี้ก็มี จะไม่เกิดก็มีอยู่ ส่วนนี้เรียกว่า
ธรรมะ ธรรมส่วนนี้ที่จะทำพระพุทธเจ้าคือสิทธัตถะราชากุมารนี้
ให้เป็นพระพุทธเจ้า ก็เพราะธรรมอันนี้ไม่ขาดไปจากโลกนี้
ทีเดียว อันนี้คือสัจธรรม คือความจริง มันเป็นธรรมชาติ เป็นของ
ประจำโลกอยู่อย่างนี้ ไม่ได้ไปที่ไหน แม้องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเรา ท่านมีบุญญาบารมีมาก มีปัญญามาก จึง
มาค้นพบของเก่ามีเอง เรียกว่าธรรมเก่าของ ของเก่าคือความ
จริงนี้มันมีอยู่ ท่านก็เข้าใจในสภาวะธรรมะทั้งหลายเหล่านั้น
เอาไปประพฤติปฏิบัติเป็นต้น ก็รู้แจ้งแทงตลอดสิ่งทั้งหลายทั้ง
ปวง เป็นสัจธรรมอยู่ในใจของท่าน นั่นเองธรรมทั้งหลายเหล่านี้

แหละทำพระพุทธเจ้าให้เป็นพระพุทธเจ้า หรือทำสิทธิ์ตถะราช
กุมารให้เป็นพระพุทธเจ้า

สิทธิ์ตถะราชกุมารแต่ก่อนก็เหมือนเราทุกคนที่นั่งอยู่นี้แหละ
เป็นธรรมดา หรือเป็นธรรมชาติอย่างนี้ แต่ว่าพวกเรานี้ปัญญา
มันน้อย บุญวาสนาบารมีมันน้อย ไม่เหมือนท่าน ท่านจึงบรรลุ
ธรรมะสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เป็นต้น จึงได้ชื่อว่าท่านตรัสรู้เป็น
พระพุทธเจ้า คือตรัสรู้ธรรมะอันแท้จริงนี้เอง ไม่ตรัสรู้อย่างอื่น ใต้
ความเป็นจริง ตา หู จมูก ลิ้น กายของท่านก็ยังคงอยู่อย่างเก่านะ
แหละ ยังอยู่อย่างเก่า ตาเห็นรูป หูฟังเสียง ก็ยังเห็นอยู่อย่างเก่า
นั่นแหละ อันไหนสวยไม่สวย อันไหนงามไม่งาม ดีไม่ดี ก็รู้สึกอยู่
อย่างเก่า แต่ว่าอันนี้มันเป็นโลกวิสัยเป็นต้น

ท่านเกิดสองครั้ง พระพุทธเจ้าของเรา รูปกายของท่านเกิด
เกิดเมื่อครั้งเดียว คือกำเนิดเกิดนะครั้งเดียว นามกายของ
ท่านนะเกิดครั้งที่สอง สองครั้ง ครั้งที่สองก็ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า
คือมันเปลี่ยนแปลง ด้านจิตใจมันเปลี่ยนแปลงไปหมดทุกอย่าง นามกายอัน
หยาบนั้นก็หายไปหมดเป็นต้น คือความไม่บริสุทธิ์ทั้งหลายนั้น

หายไปจากจิตใจของท่าน ก็เรียกว่าท่านตายไป ท่านตายไป ที่
เกิดมาแล้วก็ตายไป นามกายที่บริสุทธิ์ผุดผ่องอันเกิดมาจาก
วิชาจรณะทั้งหลายนี้เป็นต้น เป็นนามกายที่เกิดเป็นครั้งที่สอง
ดังนั้นจะเปรียบว่าพระพุทธเจ้าเกิดสองครั้งก็ได้ เกิดด้วยรูปกาย
ครั้งหนึ่ง นามกายครั้งหนึ่ง เกิดนามที่บริสุทธิ์ผุดผ่องนี้เป็น
พระพุทธเจ้า นี่ก็เพราะอะไร ท่านก็อาศัยทัศนจักรเหมือนพวก
เรานี่เอง เหมือนกันกับพวกเรา ชื่อทัศนจักรเหมือนกัน ทัศน
ศึกษาก็เหมือนกัน แต่ว่าความรู้ความเห็นอาจจะเป็นคนละ
อย่างกับพวกเรา พวกเราอาจจะไปดูต้นไม้ อาจจะไปดูแผ่นดิน
อาจจะไปดูต้นหญ้าแล้วก็เพลินไปอย่างนั้นก็ได้ ฉันได้ไปที่นั่นๆ
สนุกดี ที่นั่นไม่สนุกดี คงจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ แต่ว่าก็ยังดีกว่าคน
ที่ยังไม่ได้มาเห็นอย่างนั้น นี่ทัศนจักรตามธรรมชาติ

พระพุทธเจ้าท่านทัศนจักรด้วยปัญญาญาณของท่าน รู้
สรรพสัตว์ทั้งหลายที่เกิดมาแล้วเกิด แก่ เจ็บ ตายทั้งโลกเนี่ย
ท่านก็เห็นชัด อดีตท่านก็เห็นชัด ปัจจุบันท่านก็เห็นชัด อนาคต
ท่านก็เห็นชัด เห็นชัดว่าโลกเนี่ยมันก็ไม่มีอะไร มีแต่เรื่องมันเป็น

อย่างเนี่ย เรื่องมันเป็นอยู่อย่างนี้ ไม่ใช่อย่างอื่น มันจะดี มันจะ
ชั่ว มันก็เป็นอย่างนี้เองของมัน เกิดขึ้นในเบื้องต้น กลางมันก็
แปรไป แปรไปในท่ามกลาง ผลที่สุดมันก็เสื่อมไป ถ้าอย่างนั้นให้
รู้จักว่าคุณประโยชน์ของความดีและความชั่วทั้งหลาย

ก็เหมือนกันกับที่โบสถ์วัดป่าพงวันเนี่ย ที่มาดูวันเนี่ย
อาตมาก็นั่งดูคอยสังเกตดู เอ้ บางคน แหม(โบสถ์)มันสวย
เหลือเกิน แต่บางคนก็ แหมไม่สวยเลย มันแปลก ไม่เหมือน
โบสถ์ มันก็ไม่ใช่อะไรนะ ใ้คนที่ว่าโบสถ์สวย กับคนที่ว่าโบสถ์
ไม่สวย ก็มีราคาเท่ากัน คนที่ว่าสวย ก็ว่าคำสองคำก็กลับบ้าน
เค้าแล้ว ใ้คนที่ว่าไม่สวยก็คำสองคำเค้าก็กลับบ้านเค้า เค้า
ไม่ได้มายืนทวงอยู่ตรงนี้กันทั้งปีกับทั้งชาติ อย่างนั้นคนที่ว่าสวย
แล้วก็หนีไป คนที่ว่าไม่สวยก็หนีไป โบสถ์ยังอยู่อย่างเก่า

ตัวเราท่านทั้งหลายนี้ก็เหมือนกันฉนั้น อย่าลืมหัดศานาจร
หรือทัศนศึกษาด้วยตัวเอง เดินไปโนนข้างล่างไปถึงปลายเท้า
ข้างบนไปถึงศีรษะ ทัศนจรบนศีรษะไปหาปลายเท้า พิจารณา
ถึงแต่ปลายเท้าเข้ามาบนศีรษะนี้มันมีอะไรบ้าง นี่เขาเรียกว่า

กาย มันมีเท่านี้ ใจคนจะเป็นยังไงก็มีเท่านี้ ข้างบนก็ศีรษะ
ข้างล่างก็ปลายเท้า หหมดแค่นี้ พระพุทธเจ้าท่านให้สอนว่านี่อะไร
คือกาย ให้รู้กายของเราส่วนนี้ว่ามันเป็นเสียอย่างนี้ มันมี
ผิวพรรณวรรณะผ่องใสไม่สะอาด สะอาดสม่ำเสมอทั้งนั้น
แหละ เป็นอย่างนี้ แต่นี้เราก็ก็นอกข้างนอก ใจคนนั้นสวย ใจ
คนนี้ไม่สวย ใจคนนั้นสูง คนนี้ต่ำ เป็นธรรมดา แต่ยังไม่เข้าถึง
กาย

ถ้าเราทัศนศึกษาเป็นทัศนศึกษา ในกายก็ละเอียด ใจของที่
กายในกายเราเนี่ยอะไรบ้าง ที่พระพุทธเจ้าท่านสอนว่าให้
พิจารณากาย เมื่อเห็นกาย แล้วพิจารณากายในกายอีก มันจะ
เป็นยังไง ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น คือให้มันแยกกายเข้าไปอีก ว่า
เรานั่งดูร่างกายแล้วก็ผิวเผินเท่านั้นแหละ ใจคนนั้นสวย ใจคน
นั้นไม่สวย อย่างนี้เป็นต้น มีความรู้สึกเกิดขึ้นมา อันนี้กายข้าง
นอก ทัศนศึกษาให้พิจารณากายในกายนั้นมันเป็นอย่างนี้ กายใน
กายของคนทุกคนไม่มีอะไรจะแปลกกันสักชนิดหนึ่ง ไม่มีอะไรจะ
แปลกสักชนิดหนึ่ง พุดง่าย ๆ การทานอาหารตอนเช้าวันนี้หรือตอน

เย็นวันนี้ก็เหมือนกัน มีแต่ของดีๆทั้งนั้นมันแปลกกันนะ แล้วก็
เข้าใจว่าของมันดีนะ แต่ที่มันเข้าไปมันเป็นของดีนะ มีราคามาก
ต่ำสูงกว่ากันทั้งนั้นแหละ เมื่อเข้าไปในท้องหละออกมาที่ แหม
ราคาเท่ากันเท่านั้นนะ ไม่ได้แปลกอะไรกันเลย อันนี้ของฉัน
ราคามาก อันนี้ของฉัน ไม่มีใครแย่งกันเลยเป็นต้น แต่เมื่อจะเข้า
ไป จานนี้เท่านั้น จานนั้นเท่านั้นแย่งซื้อแย่งขายแย่งกินกัน แต่พอ
มันออกมาแล้วก็มีราคาเท่าๆกันนะ เคยเห็นมั๊ย

นี่หละถ้าเราทำศนศึกษาไ้กายภายในกาย มันจะรู้เป็นอย่าง
นี้ เมื่อเห็นเช่นนี้ก็ระลึกเข้าไปอีกว่าเออ คนเรานี้ก็แปลกกันนะ
จะไม่ควรรยึดมั่น ไม่ควรรถือมั่นนะ ก็ต้องเป็นอย่างนี้ พระพุทธเจ้า
ท่านจึงบอกว่า ไ้การเกิดแก่เจ็บตาย ลักษณะนี้เสมอๆกันทั้งนั้น
ท่านจึงให้โอวาทพวกเราท่านทั้งหลายว่า เหมือนญาติพี่น้องอัน
เดียวกัน เรามาด้วยกัน ไปด้วยกัน อยู่ด้วยกันนี้ เป็นญาติ ญาติ
คือความเกิด ญาติคือความแก่ ญาติคือความเจ็บ ญาติคือ
ความตาย อันนี้ท่านเรียกว่าเป็นญาติกันทั้งนั้นแหละ นี่มันญาติ
กัน มันเหมือนกันอย่างนี้ ไ้บางคนที่ไม่รู้สึกก็เลย เอ๊ย ไม่

เหมือนกัน ใ้คนนั้นมันเป็นอย่างนี้ ใ้คนนี้มันเป็นอย่างนั้น
พระพุทธเจ้าท่านจับมารวมยอดเลยว่าเหมือนกัน เกิดมาก็
เหมือนกัน แก่มาก็เหมือนกัน เจ็บมาก็เหมือนกัน ตายก็
เหมือนกัน ไม่มีอะไรจะไม่เหมือนเลย มันเหมือนกันทั้งนั้น
มิฉะนั้นพวกเราถ้าเรามองดูกายแล้วก็ให้มองดูภายในกาย ว่า
มันมีอะไรบ้าง มันเหมือนกันที่ตรงไหน มันแปลกกันที่ตรงไหน
ถ้าเราเห็นธรรมะอย่างนี้สม่ำเสมอแล้วเป็นต้นนะ ราคะ
โทสะ โมหะ มันก็เพลาลงไป มันเหมือนกัน มนุษย์หละมัน
เหมือนกันทั้งนั้น ไม่ใช่ที่ไม่มีเหมือนกัน ฉะนั้นท่านจึงจัดเป็น
ญาติ ญาติคือความเกิด เกิดก็เหมือนกัน แก่มา ญาติคือความ
แก่เหมือนกัน ญาติคือความเจ็บ มันก็เจ็บเหมือนกัน ญาติคือ
ความตาย ทุกคนมันก็ต้องตายเหมือนกันอย่างนี้ มิฉะนั้นเราไป
คิดแยกซะ เราไปคิดแยกซะ เพราะว่าเราไม่รู้จักความเป็นจริง
เพราะอะไร เราไปทัศนัจจร ก็ไปดูแล้วก็เที่ยวไปดูเฉยๆ ไม่ใช่
ทัศนศึกษา ถ้าทัศนศึกษาแล้วก็ปนกันไปด้วยกับทัศนัจจร
ทัศนัจจร ทัศนนะ ท่านว่าการดูแล จาระท่านว่าเที่ยวไป ไม่ต้องทิ้ง

มัน เมื่อเราเดินไปเราต้องพิจารณาเรื่อยๆไป ทักษณศึกษา อันนี้ที่บ้านเรามีมัย อันนี้ที่เมืองเรามีมัย ใ้คำพูดเช่นนี้เราเคยได้ยินบ่อยมัย หรือเพิ่งได้ยินวันนี้เป็นอย่างนี้เป็นต้น เราควรจะพิจารณาอย่างทักษณศึกษา ก็มาจากกรุงเทพอย่างนี้ ก็ไปหาอาจารย์ฝั้น ไปโน่นไปนี่มาแหละ ทศนะโลกรอบนอก ที่นี้มาถึงวัดป่าพงก็ทัศนามาเรื่อยแหละ

แต่นี้ไปมาถึงเนี่ย ทักษณศึกษา ไปเที่ยวดูในกายของเราให้รู้จักกายของเรา ให้รู้จักกาย ให้รู้เจ้าของอยู่ในกายของเรามีอะไรมัย ให้เรารู้จักเช่นนี้ เมื่อได้เห็นเช่นนี้เราจะรู้ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา เมื่อรู้ธรรมชาติ เราจะปฏิบัติธรรมะ เมื่อปฏิบัติธรรมะเราจะเห็นธรรมะว่ามันเป็นอย่างนั้นจริง เป็นญาติจริง ญาติความเกิดจริง ญาติความแก่จริง ญาติความเจ็บ ญาติความตาย มันเป็นจริงอย่างนั้น ที่นี้เมื่อเราเห็นจันนั้นนี้เป็นต้น ก็พยายามปฏิบัติธรรมะให้เป็นธรรม ให้เป็นธรรม ให้เรามันเหมือนกับเขา ให้เขาเหมือนกับเรา เหมือนกันทั้งนั้น เห็นพ่อคนอื่น เราก็เรียกว่าพ่อเรา เห็นแม่คนอื่น เราก็เรียกว่าแม่เรา เห็น

ของเขาก็เค้าเรียกว่าของเรา ของด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เหมือนกันเท่านั้นแหละ ถ้าเห็นเป็นอันเดียวกันเช่นนี้ เราก็รู้จักธรรมะ เราก็เป็นธรรม เป็นเอโก ธรรมมีอันเดียวเท่านั้น คนก็คือมีคนเดียวเท่านั้น ไม่มีคนหลายคน ธรรมะก็คือมีธรรมอันเดียวเท่านั้น ไม่มีธรรมหลายอย่างเช่นนี้

ไอ้ความเห็นของมนุษย์ทั้งหลายมันมารวมกันเช่นนี้แล้วเป็นต้น มันก็สามัคคีกัน สามัคคีคือความรัก สามัคคีคือความเมตตาอารีย์ ซึ่งกันและกัน ความสามัคคีอันนี้มันพร้อมกันแล้วเป็นต้น มันก็ยกอะไรขึ้นมา ยกคุณงามความดีขึ้นมาสู่ใจมนุษย์ได้ทั้งนั้นแหละ เหมือนเราไปยกท่อนไม้อะไรเป็นต้น เรามีคนชัก๒๐ ๓๐ คน ถ้าไม่สามัคคีกัน ยกขึ้นไม่ได้หรอก ถ้าพร้อมกัน สามัคคีกัน ก็ยกขึ้นประเดี๋ยวเดียวได้ทั้งนั้น ไอ้ของหนักมันก็เบา ของยาวมันก็สั้นเป็นต้น ของยากมันก็ง่ายขึ้น อันนี้ก็เหมือนกันฉนั้น เพราะพวกเราทั้งหลายเมื่อเห็นว่าเป็นเช่นนี้แล้ว ตั้งใจเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติแล้ว ถ้าเราไปทัศนศึกษา เราจะอยู่อย่างนี้ เมื่อเรารู้จักกัน

อย่างนี้ อยู่ที่ไหนก็สบาย ไม่มีอะไรเป็นพิษ ไม่มีอะไรเป็นภัย
เพราะอะไร เพราะเปลี่ยนความเห็นเท่านั้นแหละ

ไอ้ความเห็นนี่เป็นสัมมามรรค เป็นมิจฉามรรค ไอ้ความเห็น
ผิดนี่เป็นมิจฉาซึ่งเกิดขึ้นมาภายในจิตของเรานี่เอง ไอ้โทษ
ทั้งหลายทั้งปวงที่มันจะมีมากเกิดขึ้นมานั้น จะเป็นโทษอย่าง
ร้ายแรงกว่ามิจฉาทิฐิแล้วไม่มีอะ ไอ้ความเห็นผิดพาให้คนต่ำช้า
เลวทราม พาให้คนประพฤติน่าดูไม่งาม ตลอดประเทศชาติจะ
ล่มจมไปก็เพราะความเห็นผิดนี่เอง พระพุทธเจ้าท่านจึงให้
ความเห็นผิดนี่คือเทวทัต ท่านมองหาความดีของเทวทัต แต่น้อย
ปลายเส้นขนจะมาดีก็ยังไม่ได้เลย ความบริสุทธิ์นั้น ท่านเรียกว่า
ไอ้ความผิดนั้นแหละเป็นต้นเป็นมิจฉาทิฐิ ถ้ามิจฉาทิฐิเกิดขึ้น
มาแล้ว ความทุกข์ยาก ความลำบาก ความร้อนรอนกระวน
กระวายทุกประการมันพร้อม มันเกิดขึ้นมาเลย ท่านจึงว่ามันเลว
ที่สุด มันผิดที่สุด เพราะความเห็นผิด เป็นมิจฉามรรคเป็นต้น อัน
นี้ส่วนหนึ่ง เป็นส่วนที่เราไม่ควรจะศึกษา หรือว่าเราศึกษา เรา
ปิดทิ้งมันไป นี่เรียกว่าละ ไปปฏิบัติละ

สัมมาทิฐินี้คือความสามัคคี ความเห็นชอบ เห็นว่ามนุษย์
เราทั้งหลายมันเหมือนกัน เป็นคนแก่ คนเจ็บ คนตาย เหมือนกัน
ใครๆก็เหมือนกันทั้งนั้นแหละ มีเกิดเบื้องต้น มีแปรท่ามกลาง มี
แปรท่ามกลางที่สุดมันก็มีดับไป เป็นอย่างนี้ทุกๆท่านทุกๆคน ถ้า
มาเห็นเช่นนี้มันก็เรียกว่า คนเราก็เหมือนกันเท่านั้นแหละ อยู่ไป
เท่านั้น เหมือนกันทั้งนั้น ไม่แปลกอะไรกัน ถ้าไม่แปลกกันก็เข้า
ชิดกัน เข้าใกล้กัน เป็นญาติกัน เป็นมิตรกัน คือเป็นคนๆเดียว
เท่านั้น เพราะฉะนั้นถ้าความเห็นเราเป็นเช่นนี้ เราก็เป็นธรรม ไป
ที่ไหนก็เป็นธรรม นั่งอยู่ก็เป็นธรรม เดินไปก็เป็นธรรม ตา
มองเห็นก็เป็นธรรม หูฟังเสียงก็เป็นธรรม จมูกดมกลิ่นก็เป็น
ธรรม ลิ้นลิ้มรสก็เป็นธรรม มันเป็นซะอย่างนี้

เมื่อเราเห็นเช่นนี้เรียกว่าเราเข้าไปเห็นธรรมะ เมื่อเห็นธรรมะ
เราก็เห็นพระพุทธเจ้า เราใกล้พระพุทธเจ้า ถ้าเราใกล้ธรรมะ เรา
ก็ใกล้พระพุทธเจ้า ถ้าเราเห็นธรรมะเราก็เห็นพระพุทธเจ้า ทำไม
ก็พระพุทธเจ้าก็คือธรรมะนั้นแหละ พูดเรื่องจริงๆแหละ ก็คือ
ธรรมะ ธรรมะก็เหมือนกับพระพุทธเจ้านั่นเอง สิทธัตถะราช

กุมารแต่ยังท่านไม่บรรลุธรรมะคือคำสอนเหล่านี้ ท่านก็เป็นคน
ธรรมดา ถ้าท่านเห็นธรรมะอันนี้ ท่านก็เป็นพระพุทธเจ้า ก็แสดง
ว่าบ่อเกิดของพระพุทธเจ้าคือธรรมะ ถ้าเรารู้จักธรรมะเป็นต้น ก็
รู้จักพระพุทธเจ้า เราเข้าไปใกล้ธรรมะก็ใกล้พระพุทธเจ้า ถ้าเรา
เห็นธรรมะ เราก็มองเห็นพระพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้ายังอยู่ มิใช่ที่ท่านหนีไปแล้ว ท่านยังอยู่ ทุก
วันนี้ท่านจะยังคอยจะโปรดสัตว์ทั้งหลาย ผู้ที่มีความเข้าใจ
ประพฤติปฏิบัติตามเป็นต้น ก็เพราะว่าสิ่งที่ผิดมันมีอยู่แล้ว สิ่ง
ที่ถูกมีอยู่แล้วเป็นต้น ถ้าทำผิดมันก็ผิด ถ้าทำถูกมันก็ถูก เป็น
เช่นนั้น เพราะความจริงมันมีอยู่ นี่คือสัจธรรม สัจธรรมนี้ทำคน
ให้เป็นพระพุทธเจ้า สัจธรรมนี้ทำมนุษย์ให้เป็นมนุษย์ มนุษย์ให้
เป็นเทวดา ทำให้เทวดาให้เป็นพระ เป็นต้น ก็เพราะสัจธรรมนี้
มีฉะนั้นกำเนิดที่จะเกิดมาเป็นพระพุทธเจ้า พระบรมครูเราเกิด
มาจากธรรมะ เพราะท่านบรรลุซึ่งธรรมะ เห็นธรรมะ แล้วก็เป็น
ธรรมะ นี้ก็เพราะท่านเป็นผู้ที่ศรัทธา ศรัทธา ไม่ใช่ดูไปเฉยๆ
ไม่ใช่ดูทีละเล็กละน้อยแต่มีทัศนศึกษา ก็ดูไปด้วย ศึกษาว่าอันนี้มัน

เป็นยังไง อันนั้นมันเป็นยังไง รู้จักสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น ก็มาวาง
เห็นว่า เรื่องทั้งหมดนี้มันก็เรื่องอนิจจังนั่นเองแหละ เรื่องทุกขัง
เรื่องอนัตตา ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน ไม่ใช่เราใช่เขาทั้งนั้นแหละ

เมื่อท่านเห็นชัดเจนไปแล้วเป็นต้น ท่านก็เห็นอนิจจัง เห็น
อนิจจังคือของไม่เที่ยง ท่านเห็นของไม่เที่ยงก็คือท่านเห็นของ
เที่ยงนั่นเอง เห็นของไม่จริงจังก็คือได้เห็นของจริงจังนั่นเอง
เพราะปัญญาของท่าน ฉะนั้นวันนี้ที่มาพบกับญาติโยมชาวพระ
นครที่มาทัศนาศร มาทัศนศึกษา ให้มันปะปนกันไปเรื่อยไป มา
เที่ยวนี่ให้มันได้อะไรไปในใจของเราสิ ก็มาหลายหนแล้วนะ ให้
ได้อะไรส่วนใดส่วนหนึ่งไปในใจของเจ้าของ ให้เป็นที่มัน ให้เป็น
ที่พอใจของเรา เราไม่ต้องขาดทุนเมื่อเรามาวันนี้ละ ออกจาก
สถานที่บ้านเกิดเมืองนอนเรามา หลายชั่วโมงเหมือนกัน ทั้ง
ภาระการงานบ้านช่องมาแล้ว หาโอกาสมาฟังธรรมะและมา
ทัศนาศรและทัศนศึกษา ให้มันเกิดบุญ ให้มันเกิดกุศล ให้มันอยู่
อย่างนี้เป็นต้น ขาก็เป่ แขนก็เป็นง่อย เรียกว่าคนไม่สมบูรณ์นะ
พวกบริษัททั้งหลายไม่สมบูรณ์ก็คือเข้าใจผิดนะ เข้าใจผิด ไป

ทัศนະดูเฉยๆ กลับไปบ้านไม่มีอะไรไปฝากลูก ฝากหลาน ฝาก
พ่อฝากแม่ ฝากตัวเราเองก็ยังไม่มียศนี้ ให้ทำไง ฉะนั้นออกไปที่
เนี่ย ให้ไปทัศนศึกษา ให้รู้สิ่งที่ควรรู้ ให้เห็นสิ่งที่ควรเห็น ให้
ประพฤติปฏิบัติไปเช่นนี้ เห็นไปที่ละน้อย ถ้าเราเพิ่มเข้าแล้วมันก็
มากไปเองเป็นต้น เปลี่ยนความเห็นผิดให้มันถูกเข้า เปลี่ยน
ความเห็นให้มันถูก เพราะมันถูกเข้ามันก็หมดผิด หมดผิดมันก็
สมบูรณ์ ทำตัวเราให้สมบูรณ์ เป็นพุทธบริษัทที่สมบูรณ์ ด้วย
เหตุฉะนั้นวันนี้ขอยุติการแสดงธรรมะแก่ญาติโยมทั้งหลาย
ผลที่สุดท้ายนี้ขอให้โยมทั้งหลาย ทำจิตให้เป็นโอปนยิกาธรรม
น้อมธรรมะอันนี้ไว้ในใจ น้อมใจเข้าไปหาธรรมะ อย่างน้อมธรรมะ
เข้ามาใส่ใจนะ อย่างน้อมอาจารย์ไปหาเด็กนะ อาจารย์โรงเรียน
ไปหาเด็ก ให้เด็กไปโรงเรียน อย่าไปน้อมโรงเรียนมาหาเด็กนะ
มันจะชี้เกี้ยว อันนี้คือให้น้อมเราเข้าไปหาธรรมะ อย่างน้อม
ธรรมะกลับมาหาเรา เราเป็นลูกศิษย์ก็ต้องไปหาครู อย่างน้อมครู
มาหาเรา ถ้าเราน้อมธรรมะมาหาเรา มันจะไม่ค่อยดี เราจะน้อม
เราไปหาธรรมะ เช่นนั้นจึงเป็น คาระโว จะ นิวาโต จะ สันตุญญี

จะ กะตัญญูตา เป็นผู้ไม่ลืมกตัญญูกตเวทิตะของบุคคลที่มีคุณ นี้
เป็นต้น

เพราะฉะนั้นวันนี้ขอด้วยอำนาจแห่งคุณพระศรีรัตนตรัยจง
ปกปักรักษาพวกท่านทั้งหลาย เดินทางไปให้สะดวก อย่ามี
อุปสรรคขัดข้องในระหว่างกลางทางออกจากรนี้ ให้ถึงจุดที่
ประสงค์ ผลสุดท้ายถึงบ้านถึงช่องด้วยความสวัสดิ ด้วยอำนาจ
แห่งคุณพระศรีพระรัตนตรัยอย่างล้นพ้น อันนี้ขอความสุขความ
เจริญจงมีแก่พุทธบริษัททั้งหลายทุกๆคนเทอญ

ที่มา: <https://youtu.be/PuJSWjh7hp0>